

Elvenne Nna

W i s d r.

Den Första:

Gesällerne de resa all werl-
den omkring, ic.

Den Andra:

Ad! ad! se jag är bunden, ic.

Begge kunna sjungas under sina egna behag-
liga melodier.

Till slut följer:

En from Hustrus

D a g e l i g a B ö n:

Swilken hon läst intill sin lefnads slut.

Äljas i Björnsholms Bokhandel i Stockholm.

Carlscrona 1824.

Tryckt i Kongl. Am:ts Boktryckeriet.

Den Första:

Gesällerne de resa allwerlden omkring; :
Och träffa de nå'n Glicka, de henne
narra will. :;

2. När de har arbetat en liten tid
i Sta'n, :;
Så resa de bort lemna lilla wännen
qwar. :;

3. Adjö och far wäl, du min hem-
goda wän; :;
Nu reser jag bort, kommer aldrig mer
tgen. :;

4. Du kommer wäl igen, när som
gräset det gror :;
Och Liljan den växer, och jag blifwer
stor. :;

5. De tårar i weckan jag fäller för
min wän; :;
Om natten i sömnen oroar du mei. :;

6. Der växer upp stor kärlek i
ungdomens år; :;

Och Inärlig är den Gode en redlig Glic-
ka far. ::

7. Om dagen så tänker jag städse
uppå dig; ::

Om natten uti sömnen du roade mig. ::

8. Om någon vill weta hwem Wi-
san diktat ha; ::

Så war det två Gesäller, som gif till
Stockholms Sta'. ::

9. Den ena hette Anderson, den
andra Lagerquist; ::
Gesäller war de båda, det wet jag för-
wißt. ::

Den Andra:

U! u! se jag är bunden, Kan ei sielf-
wer hielpa mig; Men' gifwe Gud jag lef-
wa kunde Till den dag jag finge dig.

2.

Fast det synes mig fåfångt wara,
Wet jag ei hwad Gud kan ge; En him-
lens Gud så mången para, Kan ge sin
hand dertill.

3.

Vörty, du wet du har mitt hjerta;

Som jag fick utaf min Mor; Derför så
lider jag stor smärta, Om det falskhet
hos dig bor.

4.

Hör på min wän och tåcka flicka;
Hör på hwad jag vill säga dig: Låt al-
drig ditt hjerta från dig låcka, Låt
sådant ej bli spordt till mig.

5.

Se'n går wi oss åt Lunden den grö-
na, Skola Tråden böja sig, Att för A-
mours blad och blommor sköna, Jag på
wägen strö för dig.

6.

Alla Sjålar har ett ställe, Alla
siunga med stor fröjd, Är du mig tro-
gen in till döden, Kommer din själ i
himlens höjd.

7.

Swart du går så låt mig följa;
När du tröttnar, sätt dig ner; Men
låt min kärlek hos dig blifwa, Låt mig
så blifwa der du är.

8.

Bädda mig bred wid din sida, Att
jag roligt sofwa må: Si, då mister jag

Dåd' sorg och qwida; Om jag hos dig
sofwa får.

9.
Dina ögon hafwa mig bundit, Din
gestalt har fånglat mig; Jag stor kär-
lek för dig funnit, Jag kan aldrig glöm-
ma dig.

10.
Och ditt namn, det vill jag skrif-
wa till Moment i ålfsenben, Och ditt
namn det vill jag bära, i mitt hjerta
till jag dör.

11.
Förr har himmelen så beslutit, Att
jag aldrig skall bli fri Ifrån det band,
som nu är knutit, Och det qwal jag
blir uti.

12.
Haf tack för hwar dag jag med dig
lefwat, Och för den ro jag haft hos
dig, Och om jag något skulle felat,
Glöm mina fel, men aldrig mig.

13.
Glöm ei en wån utur ditt sinne,
Som ewig kärlek för dig bär: Glöm
ei en wån ur ditt sinne, Som uti all
nu är.

14.
Men nu har jag den segren vunnit;
Och min önskan har jag nått; Nu har
man fått watt'n på Midnarns Owar-
nar, Som förut har törra gått.

En from Zustrus dageliga Bön, hwilken hon
läst intill sin lefnads slut.

Umsåttige Gud, du som har skapat Qwin-
nosönet af Adams sidoref, och således af ett
ben; förlåna mig nådeligen din hjelp, att jag
emot min man och andra personer icke må wa-
ra förbenad, hårdnackad, egensinnig, förstodad
och halestarrig. Haf tålmod, kåraste Gud,
med mina qwinliga brister, fel och swagheter.
Ufwänd ifrån mig det medfödda förwettit, den
inrotade onda mistänksamheten, och alla så-
fångliga inbissningar, högfärdiga tankar, wan-
felmöd och obeständigheter; jemwål alla oordent-
liga lustar och begärelser. Jag dock en gång
ifrån mig all dåraktig grannlåt, på det jag ei
må blifwa för werlden ett åtlöje. Öör mig
warfom för alla skändeliga åretjusnader, bewa-
ra mig för hwart och ett onyttigt pladder, be-
synnerligen uti kyrkan; regera min tunga på
alla orter, och wid alla onödige qwinno-som-
manfomster. Gif mig din nåd, att jag emot
hwar och en menniska, i synnerhet emot min
kåra man, som din Gudomliga försyn af nåde
mig bestårt; icke må wara falsk, illfundig och

hafslug. Förlåna mig och ditt himmelska bistånd,
att jag icke wisar mig knotig, förstockad och fi-
endtlig emot osvannämnde min låra man; att
jag med all förnöjlighet christeligen undfångar
hans wänner af begge Lönen; att jag emot ho-
nom icke hänger läppen, pochar eller annars
uppför mig såsom ett husspöke, att jag un-
nar honom ro, i synnerhet om natten; och så
mycket möjligt är, regerar, råttar och slåttar
allt husbållande med lampa och all ärbarhet.
Gif att jag alltid må wara ärbar och nyf-
ter, mild och öm, stilla och tröflåten, trogen och be-
ständig, from och tålig, flitig och husaktig, re-
delig och sannfärdig, tacksam och erkänksam.
Ske icke min, o Gud, utan i all ting din, och
näst din, och min mans wilja! Förlåna mig och,
att jag ej åslundar det min man skall wara mig
undergifwen. Låt mig ej komma på den djef-
wulsta tanken, att jag wäl af himmelen för-
tjent bättre man; jag är ej en gång, o Herre,
denne mannen wärd, hwilken jag undfått: så-
dant är endast helsetels anskåttningar, för hwil-
ka du mig nåde igen wärdigas bewara. Gif
ändteligen, o Herre, att jag räknar denne min
man ibland de bästa ting i werlden, håller ho-
nom för mitt kostbarasteklenod, ärar och wör-
dar honom såsom min Herre intill min lefnads
slut. Amen!

Läsarne låra lätteligen kunna dömma hwil-
ka urbyggliga intryck denna Bön måste haf-
wa gjort på den fromma Hustrun.
